

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nagy Sándor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Szászi Gyula ügyvéd által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, Köztársaság tér 7., hivatkozási szám: ...) alperes ellen energia ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. évi december hó 3. napján kelt 6.K.31.452/2010/6. számú végzése ellen a felperes által 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (azaz harmincezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 36.000 (azaz harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2 db 3,047 MW-os gázmotor üzembe helyezésére, egy 10 MW-os gőzturbina korlátozott teljesítménnyel történő rendszerbe illesztésére és 3 db 2 MW-os szélturbina telepítésére vonatkozó kiserőművi összevont engedély iránti kérelmet nyújtott be az alpereshez. Az alperes a 2006. szeptember 22. napján kelt 567/2006. számú határozatával a kérelemben foglaltaknak részben helyt adott és meghatározott feltételekkel a kiserőmű elsődleges energiaforrásának megválasztására, a létesítésére és a villamosenergia-termelésére vonatkozóan kiserőművi összevont engedélyt adott. A határozat indokolásából kitűnően a

kérelem szélerőművekre vonatkozó részét elutasította. E körben rögzítette, hogy a honlapján háromszor is közzétette azt az információt, miszerint a rendszerirányítóval egyetértésben megállapította, hogy összesen 330 MW szélerőmű hálózatra történő csatlakozása nem veszélyezteti a villamosenergia-rendszer üzemvitelének biztonságát. Kifejtette, hogy rendszerbiztonsági és rendszerszabályozási, valamint a fogyasztók teherviselő képessége szempontjából a tervezett szélerőmű beruházás nem valósulhat meg mindaddig, amíg nem alakul ki olyan erőműi struktúra, beleértve a rendszer szabályozását szolgáló megfelelő tartalék kapacitások létesülését is, amely biztosítja a rendszer biztonságát és szabályozhatóságát. Megállapította, hogy a kérelemben foglaltak a szélerőművek vonatkozásában nem állnak összhangban a legkisebb költség elvével [a villamos energiáról szóló 2001. évi CX. törvény (a továbbiakban: régi Vet.) 50.§-ának (3) bekezdés b) pontja], illetve a kérelemben szereplő tevékenység folyamatos hosszútávú ellátásához a felperes nem felel meg az energia hatékonysági követelményeknek [rég. Vet. 50.§-ának (3) bekezdés c) pont].

A felperes keresetében a határozat részbeni, a szélerőmű létesítésére vonatkozó elutasító részének hatályon kívül helyezését és e körben az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Kifogásolta, hogy az alperes csak általános érveket hozott fel a szélerőművi kérelme elutasítására, és alap nélkül állapította meg azt, hogy a kérelme nem felel meg a legkisebb költség elvének, valamint az energia hatékonysági követelményeknek. Nem vitatta, hogy az ártámogatásra fordítható összeg korlátozott és azt sem, hogy 330 MW szélerőmű hálózatra történő csatlakozás engedhető meg. Az elfogadott műszaki korláton belül azonban az engedély kérelmek tartalmi rangsorolását tartotta volna indokoltnak, amelynek során azon kérelmek rekedhetnek a műszaki-pénzügyi korlátokon kívül, amelyeket az engedélyezett kérelmeknél gyengébb pozíciókkal nyújtanak be, esetleg konkrét hiányosságban szenvednek. Nem értett egyet a kérelmek beérkezési dátum szerinti privilegizálásával, mert ezzel sérült a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.§-ának (2) bekezdése, 5.§-ának (1) bekezdése, valamint a régi Vet. 50.§-ának (2) bekezdése és (3) bekezdésének b) és c) pontjai is.

A Fővárosi Bíróság a 2008. február 14. napján kelt 3.K.35.149/2006/7. számú ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte. A döntést érdemi felülvizsgálatra alkalmatlannak tartotta, mert az alperes nem tett eleget a tényállás tisztázási kötelezettségének, a határozat indokolása hiányos; konkrét tényállást nem tartalmaz, abból nem állapítható meg, hogy az alperes milyen tényekből vonta le azt a következtetést, hogy a kérelemben foglaltak nem állnak összhangban a legkisebb költség elvével, valamint, hogy az nem felel meg az energiahatékonysági követelményeknek. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2008. október 8. napján kelt 2.Kf.27.237/2008/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint az alperesnek nemcsak az egyedi kérelmet, hanem magát a villamosenergia-rendszer helyzetét is vizsgálnia kell és csak a kétirányú megfelelés esetén tudja az engedélyt megadni. Rögzítette, hogy az alperes a

kérelmet lényegében azért utasította el, mert a megújuló energia felhasználást biztosító engedélyezett beruházások teljesítménye elérte a műszakilag biztonságos és a rendszer állapota szerinti maximum értéket. A döntés kiterjedt az európai uniós elvárások ismertetésére, utalt a legkisebb költség elvének és az energiahatékonysági követelményeknek való meg nem felelésre. Ezeket a határozatban ismertetett okokat a felperes nem cáfolta, ezek megdöntésére alkalmas bizonyítékot nem ajánlott fel.

A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság a 2009. október 6. napján kelt Kfv.III.37.111/2009/5. számú ítéletével a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.237/2008/7. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a Fővárosi Bíróság 3.K.35.149/2006/7. számú ítéletét részben és akként változtatta meg, hogy az alperes 567/2006. számú határozatának a szélerőmű engedélyezését elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte és az alperest e körben új eljárásra kötelezte, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Indokolása szerint az alperes határozatából arra lehet következtetni, hogy a hatóság tartalmilag rangsorolta a felperes kérelmét, és az a többi kérelemhez képest azok közé tartozhatott, amelyek a legkisebb költség elvének és az energiahatékonysági követelményeknek gyengébben feleltek meg, mint azok, amelyek az engedélyt megkapták. Ez azonban csak továbbértelmezése a határozatnak, mivel a döntés indokolása e körben teljes mértékben hiányzik. Az alperes valóban megsértette a Ket. 72.§-ának (1) bekezdés ea) és ec) pontját, mert a döntése nem tartalmazta a megállapított tényállást és annak bizonyítékait, valamint a mérlegelésben szerepet játszó szempontokat és tényeket, illetve mindezek okszerűsége a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B.§-ának megfelelően az indokolásból nem tűnik ki. A megismételt eljárásra nézve előírta, hogy az alperesnek egyértelműen el kell döntenie, hogy mire alapozta határozatát: objektív korlátokra, mert a kérelem elkésett - ez esetben az egyenlő bánásmód követelményének betartását is be kell mutatnia -, vagy konkrét tartalmi rangsorolás alapján a régi Vet. 50.§-ának (3) bekezdésében foglalt valamely, vagy más jogszabályhelyhez is köthető releváns elutasítási ok állt fenn. Az anyagi jogszabályok alkalmazása körében a kérelem, illetve az eredeti határozat meghozatalakor hatályban volt jogszabályokat kell alkalmazni, a döntés rendelkező részének és indokolásának a Ket. 72.§-ának (1) bekezdés d) és e) pontjában foglaltakat tartalmaznia kell.

A megismételt eljárásban az alperes a 2010. február 17. napján kelt 88/2010. számú határozatával a felperes 6 MW szélerőmű kiserőmű elsődleges energiaforrásának megválasztására, létesítésére és villamosenergia-termelésére vonatkozó összevont engedély iránti kérelmét elutasította. Indokolásának I. pontjában ismertette az előzményeket. A II. pont bevezető részében az új eljárásra vonatkozóan először is leszögezte, hogy a régi Vet. 50.§-ának (2)-(3) bekezdéseiben meghatározott megtagadási okok közül több is fennáll, ezek bármelyike önmagában is az engedély kiadásának megtagadását eredményezné. Az indokolás II.1. pontjában az energiapolitikai követelményekre, az ellátásbiztonság körében a régi Vet. 50.§-ának (3) bekezdés b) pontjára és a villamos energiáról szóló 2001. évi CX. törvény egyes rendelkezéseinek

végrehajtásáról szóló 180/2002. (VIII.23.) Korm. rend. (a továbbiakban: régi Vhr.) 33.§-ának (2) bekezdés a) és e) pontjaira utalással kiemelte, hogy a magyar villamosenergia-rendszerbe beépíthető szél erőművek mennyisége korlátozott. A felperes kérelmének benyújtásakor rendelkezésre álló adatok alapján 330 MW-ban állapította meg az összesen biztonságosan kiadható szél erőművi kapacitás mennyiségét. A honlapján 2009. július 30-án közzétett tanulmány szerint a jelenleg igénybe vehető tartalékkapacitások mellett a rendszer szabályozhatóságának veszélyeztetése nélkül műszakilag biztonságosan további 410 MW kapacitás létesíthető, amely mennyiségre pályázatot írt ki. Ez az összesen 740 MW szél erőművi teljesítmény jelenti a még biztonságosan kezelhető rendszerszabályozási, rendszerbiztonsági helyzetet. Ez tehát egy a rendszer egészére jellemző globális műszaki korlát, amely semmilyen üzemállapotban sem léphető túl. Amennyiben a kérelmezett engedélyt kiadná, akkor az a 740 MW-os maximált mennyiséget meghaladná. Az indoklás II.2. pontjában a legkisebb költség elve és az energiahatékonysági követelmények körében a régi Vet. 50.§-ának (3) bekezdés b) és c) pontjára hivatkozással kifejtette, hogy a további szél erőművi teljesítmény létesítése a rendszerhasználati díjak jelentős növekedését vonná maga után, amely többlet-teherként jelentkezne a villamos energia fogyasztóknál, tekintet nélkül azok teherviselő képességére. További tartalékok biztosításához már az erőművek termelésének átcsoportosítására lenne szükség, amely további többletköltségeket okozna. A műszakilag biztonságosan létesíthető összesen 740 MW mennyiséget meghaladó szél erőművi teljesítmény létesítése esetén a szélenergia csak látszólag lenne hatékony, mivel társadalmi szinten többletteherként jelentkezne, ha - a villamosenergia-rendszer kiegyensúlyozatlan működése miatt - egyes területek villamosenergia-ellátása, továbbá az azzal kapcsolt távhő-ellátás időlegesen váratlanul megszűnne és ez a villamosenergia-fogyasztóknak, valamint közvetetten más jogalanyoknak további, előre fel nem mérhető személyi, illetve anyagi károkat okozna. Jelenleg a legkisebb költség elvének és az energiahatékonyság követelményének szempontjából további szél erőmű beruházás nem valósulhat meg. Az indoklás II.3. pontjában a régi Vet. 50.§-ának (2) bekezdésére hivatkozással megállapította, hogy az egyenlő bánásmód követelményének rendkívül súlyos megsértését jelentené, ha a felperes a műszaki korlátot meghaladóan lehetőséget kapna a szél erőmű létesítésére, hiszen az alapot adhatna bármely szél erőmű létesítését kérelmezőnek arra, hogy a mindenkori műszaki korlát ellenére szél erőművet létesítsen.

A felperes keresetében a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Kifogásolta, hogy a Ket. 29.§-ának (3) bekezdés a) pontjában foglaltakat megszegve az alperes nem 5 munkanapon belül küldte meg az eljárás megindításáról szóló értesítést, az egyébként sem felel meg a Ket. 29.§-ának (5) bekezdésében foglalt tartalmi követelményeknek. Állította, hogy jogszabálysértő volt a kérelmének ismételt elutasítása, az alperes nem tett eleget a Legfelsőbb Bíróság ítéletében foglalt kötelezettségének sem. A határozat megint nem tartalmazza a Ket. 72.§-ának ea) pontjában foglaltakat: nem fejt ki részletesen a tényállást és annak bizonyítékait, az alperes nem közölte, hogy a kérelem egyedi sajátosságai milyen szerepet játszottak, de adós maradt az egyedi ügy jellemzőit is

ismertető, a jogszabályi követelményeket azzal összevető indokolással is. A Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján irrelevánsak az egykori és a mai viszonyok a rendszerbiztonság, rendszerszabályozás, ellátásbiztonság tekintetében. Az alperesnek nincs módja arra, hogy az időközben történt változások mögé bújva, azokkal igazolva megtagadja az engedély kiadását. Egy kvóta sohasem jelentheti a maximális terhelhetőség teljes kihasználását, hiszen hiba történhet a működtetésben, amely a teljes rendszer bénulásához vezethetne, ha az alperes a maximálisan kiadható kvótát teljes egészében kimerítené. A kérelmében szereplő műszaki megoldás nem veszélyezteti a régi Vhr. 33.§-ának (2) bekezdés a) és b) pontjában foglaltakat, kedvezőbb lehetőséget biztosít az egyedi szélerőmű-parkhoz képest. A kérelem mellékletei alapján pedig megállapítható, hogy a régi Vet. 50.§-ának (3) bekezdés b) és c) pontjában szereplő követelmény - a gázmotorok szabályozási lehetőségével az adott csatlakozási pontra vonatkozóan a saját rendszertartalék, a saját termelési menetrend megadása mellett - kielégíthető kisebb mértékű rendszertartalék igénybevételével. Ezt a tényt azonban az alperes ismét nem vette figyelembe. Hangsúlyozta, hogy olyan egyedi ügyről van szó, amely nem hasonlítható össze bármely kérelmező által indított üggyel. Az alperes jelenleg is ír ki pályázatot szélerőmű engedélyekre, így helytelenül hivatkozott arra, hogy a kvóta elfogyott.

Az alperes ellenkérelmében a határozatban foglaltak fenntartása mellett kérte a kereset elutasítását. Állította, hogy a régi Vhr. 33.§-a alapján vizsgálta azt, hogy a felperes kérelme megfelel-e a jogszabályoknak. A határozat indokolásának II. pontja több olyan elutasítási okot is felsorolt, amelyek már önmagukban is a kérelem sikertelenségét eredményezik. Álláspontja szerint nem lehet irrelevánsnak minősíteni a 2009. évi rendszerbiztonságra, rendszerszabályozásra és ellátásbiztonságra vonatkozó követelményeket, a felperesi kérelem teljesítése az egyenlő bánásmód követelményének áthágását is jelentené. Hangsúlyozta, hogy amikor a felperes a kérelmét benyújtotta, már nem állt rendelkezésre szélerőmű létesítési jogosultság.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. A határozat indokolásának II. pontja alapján megállapította, hogy a megismételt eljárásban hozott döntésével az alperes tartalmi rangsorolás alapján utasította el a felperes kérelmét. A Legfelsőbb Bíróság döntése értelmében ezért a határozat II.3. pontjában szereplő indokolás egy többlet-érvelést tartalmaz. Kifejtette, hogy a Ket. 29.§-ának (3) bekezdés a) pontjában foglaltak nem sérülhettek, hiszen az eljárás nem hivatalból, hanem a felperes kérelmére indult. Megítélése szerint az alperes a megismételt eljárásban követte a Legfelsőbb Bíróság ítéletében foglalt útmutatást, az teljesíti a Ket. 72.§-ának (1) bekezdés d) pontjában foglaltakat. A határozat indokolásából megállapítható, hogy a kérelem elutasításának egyik oka az volt a régi Vet. 50.§-ának (3) bekezdés b) pontja alapján, hogy a kérelemben foglaltak nem állnak összhangban a külön jogszabályban szabályozott, az erőművek létesítésére vonatkozó energiapolitikai követelményekkel. E körben az alperes a Ket. 72.§-ának (1) bekezdés ec) pontjának megfelelően a mérlegelésében szerepet játszó szempontként kifejtette, hogy az eljárás során figyelemmel kell lenni a

rendelkezésre álló hazai források korlátozott voltára. Rögzítette azt is, hogy a rendszer egészére jellemző globális műszaki korlát (maximális szélerőművi teljesítmény) semmilyen üzemállapotban sem léphető túl, a régi Vhr. 33.§-ának (2) bekezdés a) és e) pontjában szereplő követelmények veszélyeztetése nélkül az összesen 740 MW-on felüli további szélerőmű-beruházás nem valósulhat meg. Az alperes tehát a felperes kérelmét egyedileg, annak tükrében vizsgálta, hogy az engedélyezett beruházások teljesítménye elérte a műszakilag biztonságos és a rendszer állapota szerinti maximum értéket. A határozatában egyértelműen kifejezésre juttatta, hogy az engedély megadása a még biztonságosan kezelhető maximális mennyiséget meghaladná. E körülményre utalt vissza az alperes a kérelem másik, a régi Vet. 50.§-ának (3) bekezdés b) és c) pontjain alapuló elutasítási oknál is, amelynek során a rendszerhasználati díjak jelentős növekedésére is utalt.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. A Ket. 29.§-ának (2) bekezdés b) pontjára hivatkozással állította, hogy a Legfelsőbb Bíróság ítéletével kötelezte az alperest az eljárás megindítására, így a kérelemre indult eljárás hivatalból indult eljárássá változott át. Az eljárás megindításáról közel 2 hónap késedelemmel megküldött értesítés pedig tartalmilag hiányos volt. Állította, hogy a határozat ismételten nem tartalmazza a Ket. 72.§-ának (1) bekezdés ea) pontjában foglaltakat. Az indokolás I. részében utalás sincs az elutasítás okára. A II. fejezet már tartalmazza az alperes álláspontját, de nem a Legfelsőbb Bíróság ítéletének megfelelően. Az alperes ugyanis az eredeti kérelem fennállásakor meglévő viszonyok helyett a 2009-es adatokra és tényekre hivatkozással utasította el a kérelmet. A döntés tehát ismételten nem tartalmazza a tényállást, annak bizonyítékait, illetve azt, hogy az alperes mérlegelésében milyen szerepet játszottak a kérelem egyedi sajátosságai. A tényállásnak azt is tartalmaznia kellett volna, hogy milyen ügyben, milyen paraméterekkel rendelkező kérelmező milyen kérelmet adott be, illetve azt, hogy a kérelmének milyen hiányosságai vannak, eleget tett-e a hiánypótlásnak, e körben milyen iratokat csatolt, megfizette-e az eljárási díjat. Az alperes nem foglalt egyértelműen állást abban, hogy objektív korlát vagy tartalmi rangsorolás alapján utasította-e el a kérelmét. A határozatból az olvasható ki, hogy az alperes tartalmi rangsorolást végzett, ám a Legfelsőbb Bíróság ítélete alapján önmagában ezen érv alapján a régi Vet. 50.§-a nem teszi lehetővé a kérelmének elutasítását. Az alperes nyilatkozatának és a határozat további részének együttes értelmezése alapján pedig az derül ki, hogy az elutasításban valójában objektív indokok is szerepet játszottak. A kérelem benyújtásának időpontjában kiadható kvóta engedélyezéséről kellett volna döntenie, ehelyett viszont csak általános tájékoztatást adott, az ügy szempontjából irreleváns tényekre, körülményekre hivatkozott, konkrétumot nem jelölt, a kérelmét egyedileg nem vizsgálta meg. Megjegyezte, hogy az alperes a mai napig ad ki engedélyeket. Mindezeket túl állította, hogy az alperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét is azzal, hogy önkényesen módosította a kérelem benyújtásának határidejét, majd a benyújtott kérelmeket nem tartalmuk szerint vizsgálta meg, hanem beérkezésük

sorrendjében rangsorolta azokat. Az elsőfokú ítélet lényegében a határozat indokolását ismételte meg, a Pp. 206.§-ának (1) bekezdésében foglaltakat megsértve azokat nem vetette össze a keresetben foglalt kifogásokkal. Az elsőfokú bíróság nem derítette fel a perbeli tényállást, indokolás nélkül utasította el a megelőző eljárás iratainak beszerzésére vonatkozó indítványát is.

A fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a megismételt eljárást újból kérelemre folytatta le, az értesítési kötelezettséggel kapcsolatos esetleges szabálytalanságnak az ügy érdemére egyébként sincs kihatása. Állította, hogy az elutasítás okait a határozat rendelkező része és különösen az indokolás II. pontja tartalmazza. A Legfelsőbb Bíróság kizárólag az anyagi jogszabályok alkalmazása körében rendelte el az eredeti határozat meghozatalakor hatályban volt jogszabályok alkalmazását, a megismételt döntéshozatal időpontjában fennálló tényállást, a valóságot nem lehetett figyelmen kívül hagyni. A felperesnél összeecsúsznak és keverednek az idősíkok, ezért megalapozatlanok a jogi és ténybeli állításai, tévesek a következtetései.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a perben releváns tényállást, követte a Legfelsőbb Bíróság új eljárásra vonatkozó iránymutatását, a jogszabályi rendelkezéseket is megfelelően alkalmazta és mindezek alapján helytálló következtetésre jutott a felperes keresetét illetően. A felperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan indokra, amely az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét megkérdőjelezné, nem jelölt meg olyan tény vagy körülményt, amely a fellebbezés kedvező elbírálását eredményezhette volna. A felperes a fellebbezésében lényegében megismételte az elsőfokú eljárásban előadottakat. Miután az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes valamennyi kereseti érvével szemben adott teljeskörű, alapos, kellően részletes jogi indokolásával a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetért, ezért azokat nem ismétli meg. A fellebbezésben foglaltakra utalással a másodfokú bíróság az alábbiakat hangsúlyozza.

A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perben a bíróság elsősorban azt vizsgálja, hogy a határozat érdemben megfelel-e a jogszabályoknak. Keresetében a fél eljárási jogszabálysértésre is hivatkozhat, ám ez csak akkor alapozhatja meg a határozat megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését, ha az az ügy érdemére is kihatott. A felperes hivatkozott arra, hogy az alperes késedelmesen és hiányosan küldte meg részére az eljárás megindításáról szóló értesítést, ám még csak érintőlegesen sem hivatkozott arra, hogy ez az eljárási jogszabálysértés - fennállása esetén is - mennyiben és miként van az ügy érdemére kihatással. A másodfokú bíróság az értesítés és a határozat rendelkező része között releváns összefüggést maga sem látott, ezért a Ket. 29.§-ának (2), (3) és (5)

bekezdéseivel kapcsolatos felperesi előadást nem volt szükséges érdemben vizsgálni, hiszen az alperes esetleges késedelme vagy az értesítés hiányossága nem alapozhatta volna meg a határozat megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően jutott arra a következtetésre, hogy az alperes tartalmi rangsorolás alapján utasította el a felperes kérelmét. A határozatban szó sincs arról, hogy a felperes kérelme elkésztett volna, vagyis az alperes a határozatát nem a Legfelsőbb Bíróság által objektív korlátnak nevezett okra alapozta. A Legfelsőbb Bíróság megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatása szerint ez esetben az alperesnek a határozatában azt kellett bemutatnia, hogy milyen, a régi Vet. 50.§-ának (3) bekezdésében foglalt vagy netán valamely más jogszabályhelyhez köthető releváns elutasítási ok állt fenn. A felülvizsgálati bíróság kötelezése értelmében ennek során a kérelem, illetve az eredeti határozat meghozatalakor hatályban volt anyagi jogszabályokat kell alkalmazni.

A határozat indokolásának II. 1. pontja egyértelműen tartalmazza azt, hogy az elutasítás egyik oka a régi Vet. 50.§-ának (3) bekezdés b) pontja szerinti energiapolitikai követelményeknek való meg nem felelés volt. Az érvényesítendő energiapolitikai szempontokat a régi Vhr. 33.§-ának (2) bekezdése határozza meg. Ezek szerint a villamosenergia-termelés nem ütemezhető oly módon, hogy az veszélyeztesse az egyes területek villamosenergia-ellátását, illetve az azzal kapcsolt távhő fogyasztását (a), és további követelmény, hogy a villamosenergia-termelés módja és üzemviteli viszonyai ne veszélyeztessék az egyes területek villamosenergia ellátását (e).

Az alperes indokolásában rámutatott arra, hogy 2005. évben 330 MW-ban határozta meg az összesen biztonságosan kiadható szélerőművi kapacitás mennyiségét. Emellett közölte azt is, hogy e mennyiségi korlát meghatározásakor még nem álltak rendelkezésre a valós termelési viszonyok modellezéséhez szükséges adatok, időközben viszont számos szélerőmű felépült, amelyek mennyiségi- és mérési adatai alapján már lehetőség volt részletesebb elemzésre. Egy, a 2009. évben készített tanulmány alapján az igénybe vehető kapacitás mennyiségét további 410 MW-tal növelték. A 2009. évre vonatkozó tényközlés nem változtat azon, hogy a kérelem beadásakor, illetve az eredeti határozat meghozatalakor a kiadható mennyiség 330 MW volt. Az alperes egyértelműen rögzítette, hogy a meghatározott mennyiségen túl a rendszerbiztonság és az ellátásbiztonság érdekében további engedély nem adható ki, márpedig a felperesi engedély kiadása a maximált mennyiséget meghaladná, sőt az az újonnan megállapított 740 MW-os korlát felett is lenne. A felperes mindezt nem vitatta, bizonyítékot a mennyiségi korlát megdöntésére nem adott, ahogy annak cáfolatára sem, hogy a kérelmének elbírálásakor ez a mennyiség már kiosztásra került. A felperes kérelme tehát azért nem felelt meg az energiapolitikai követelményeknek, mert már nem volt további, biztonságosan kiosztható kapacitás.

A felperes kifogásolta, hogy a megismételt eljárásban az alperes nem az összesen 740 MW szélérőművi teljesítményt vette alapul a kérelmének elbírálásakor. Ezt a további 410 MW-ot azonban nem lehetett figyelembe venni. A Legfelsőbb Bíróság megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásában kizárólag az anyagi jogszabályok alkalmazása körében adott előírást, az eredeti határozat meghozatalát követő tények, körülmények, változások tekintetében semmiféle útmutatást nem adott, ezeknek a megismételt eljárásra nézve relevanciát nem tulajdonított. Mindezek alapján csak azt lehetett vizsgálni, hogy a 330 MW mennyiségre tekintettel a felperes kérelme teljesíthető-e. A kérelem benyújtásának időpontjára azonban ezt a mennyiséget az alperes már kiosztotta.

A határozat II.2. pontja szerint a felperes kérelme elutasításának másik oka az, hogy a kérelem nem felel meg a régi Vet. 50.§-ának (3) bekezdés b) pontja szerinti legkisebb költség elvének és a Vet. 50.§-ának (3) bekezdés c) pontja szerinti energia hatékonysági követelményeknek. E körben hivatkozott a rendszerhasználati díjak jelentős növekedésére és ezzel összefüggésben a villamosenergia fogyasztókra háruló többlet- terhekre, továbbá a rendszerszintű szolgáltatási költség jelentős többletére és a tartalékok biztosítását szolgáló újra-teherelosztás költségeire. A felperes mindezt meg sem kísérelte cáfolni, azt sem vitatta, hogy az alperes által felhozott okok alapján a kérelme társadalmi szinten nem felel meg az energiahatékonysági követelményeknek. Elismerte tehát azt az alperesi állítást, miszerint a műszakilag biztonságosan létesíthető összesen 740 MW mennyiséget meghaladó szélérőművi teljesítmény létesítése esetén a szélerőenergia csak látszólag lenne hatékony, az társadalmi szinten ugyanis többlet- teherként jelentkezne és váratlanul megszűnhetne az egyes területek villamosenergia-ellátása, ami további személyi és anyagi károkat is okozna.

A fentiekből látható, hogy a felperes kérelme a régi Vet. 50.§-ának (3) bekezdés b) és c) pontjaiban foglalt feltételeket nem teljesíti maradéktalanul, így az a jogszabályokban meghatározott követelményeknek nem felel meg, ezért a kérelmet el kellett utasítani. Az engedély kiadása a 330 MW, de a 740 MW kapacitás-korlátot is túllépte volna, ez pedig már önmagában kizárja a kérelem teljesítését. Ennél fogva az alperesnek a kérelmet érdemben tovább nem kellett vizsgálnia, és különösen nem kellett arról számot adnia, hogy mérlegelésében milyen szerepet játszottak a kérelem egyedi sajátosságai. Jelen ügyben a kérelem egyedi sajátosságaiból annyi volt jelentős, hogy a felperes három darab 2 MW-os szélturbina telepítésére kért engedélyt, de ezt a kapacitás mennyiséget részére az alperes nem adhatta ki, mert addigra a biztonságosan kiadható 330 MW már elfogyott. A felperes által létesítendő kiserőmű tehát bármennyire is megfelelt volna a jogszabályi és műszaki követelményeknek, a már kiosztott kapacitásra tekintettel mégsem volt engedélyezhető.

Amint azt a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében is kimondta (Kfv.II.37.873/2009/9., Kfv.II.37.874/2009/9.), a legkisebb költség elve és az energiahatékonysági követelmények összefüggnek a villamos energia rendszer egészével, és, hogy a régi Vet. 50.§-ának (1) bekezdésének helyes értelmezése az,

hogyan az egyedi engedélykérelem vizsgálata során a jogszabályokban meghatározott követelményrendszert a villamos energia hálózat egészére vonatkozóan kell figyelembe venni, mivel a rendszer sajátosságai alapján a rendszerhez való egyedi csatlakozás a rendszer egészének működését is érinti. Ennél fogva az alperes a felperes kérelmét nem vizsgálhatta a villamos energia ellátás egészére vonatkozó kapacitáskorláttól függetlenül.

A régi Vet. 50.§-ának (1) bekezdése alapján az alperes a jogszabályoknak megfelelő kérelem esetén az engedélyt köteles volt kiadni. Az alperesnek tehát nem volt mérlegelési lehetősége; a reá vonatkozó elintézési határidőn belül a jogszabályi követelményeknek maradéktalanul megfelelő kérelem esetén az engedélyt ki kellett adnia. A felperes nem hivatkozott olyan jogszabályi rendelkezésre, miszerint a kérelmeket az alperesnek egy meghatározott ideig gyűjtenie kellett volna, és azokat a felperes kérelmének beérkezését követően, egymással összevetve bírálhatta volna csak el. Kétségtelen, hogy a felperes azért is kerülhetett ebbe a helyzetbe, mert előtte többen adtak be jogszabályoknak megfelelő kérelmet, így a részükre megadott engedélyek miatt elfogyott a kiosztható kapacitás, neki már nem jutott. Ez azonban nem változtat azon, hogy a kiosztható mennyiségen felül semmilyen körülmények között nem volt további szélerőmű engedélyezésére lehetőség. A kapacitáskorlátot a tartalékokra is figyelemmel állapították meg, a felperes pedig arra nézve sem hozott fel ténybeli vagy jogi alapot, hogy a tartalék célokat szolgáló kapacitásból miért kellene mégis pont neki 6 MW-ot kiosztani. Éppen azzal sérült volna az egyenlő elbánás elve, ha a felperes kérelmét az alperes másként bírálja el, mint a többi kérelmező kérelmét.

A felperes hivatkozott arra is, hogy az alperes továbbra is ad ki engedélyeket. Ezzel kapcsolatban az ítélet tábla rámutat arra, hogy a villamos-energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vet.) 178.§-ának (3) bekezdése szerint a Vet. hatályba lépését megelőzően indult engedélyezési eljárásokat a Vet. rendelkezései szerint kell lefolytatni. A felperes által kérelmezett ügyben az engedélyezési eljárás a Vet. hatálybalépését megelőzően indult ugyan, ám az alkalmazandó anyagi jogra nézve a Legfelsőbb Bíróság a kérelem, illetve az eredeti határozat meghozatalakor hatályos jogszabály alkalmazását írta elő. Az alperes pedig ennek tett eleget. Azonban a felperes a Vet. szabályai szerint sem kaphatott volna engedélyt, hiszen az alapján, a további 410 MW kapacitást az alperesnek pályázati eljárás keretében kell kiosztania. A pályáztatásra vonatkozó szabályokat pedig még a felperes esetében sem lehetne mellőzni a megismételt eljárásra hivatkozással.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az alperes eleget tett a tényállás tisztázási és indokolási kötelezettségének, helyesen vette figyelembe a döntéshozatal szempontjából releváns tényeket és megfelelő jogszabályi rendelkezéseket alkalmazott. A felperes kérelmét egyediesítette, egyénileg bírálta el, bár kétségtelen, hogy az elutasítás oka nem a létesítendő szélerőmű valamely műszaki sajátosságával volt kapcsolatos, hanem a rendszer egészére vonatkozó kapacitáskorlát. Ezen kívül a felperes alaptalanul kifogásolta, hogy az alperes nem rögzítette, hogy milyen ügyben, milyen paraméterekkel rendelkező kérelmező

milyen kérelmet adott be, továbbá, hogy kérelmének van-e hiányossága, eleget tette a hiánypótlásnak, illetve megfizette az eljárási díjat stb. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a Ket. 72.§-ának (1) bekezdés ea) pontja nem tartalmaz olyan követelményt, hogy az alperesnek mindezen információt rögzítenie kellene, az indokolási kötelezettség körében kizárólag a döntés alapjául szolgáló releváns ténybeli és jogi indokokat kellett közölni. A releváns tényálláshoz pedig a felperes által felhozott tények, körülmények nem tartoznak.

Az egyenlő elbánás követelményét az alperesnek a Legfelsőbb Bíróság iránymutatásának megfelelően nem kellett vizsgálnia, így az erre vonatkozó indokolás valóban csak többlet-érvelés volt. Megjegyzi azonban a másodfokú bíróság, hogy a felperes nem állította, hogy volt olyan kérelem, amelyet a 330 MW korláton felül is engedélyezett volna az alperes. Azt pedig szintén nem tudta megindokolni, hogy a maximálisan kiosztható teljesítményen felül, az egyenlő bánásmód követelményét meg nem sértve miért lehetett volna éppen az ő részére kiadni az engedélyt.

Az elsőfokú bíróság ítélete a kereseti kérelemben foglaltakat kimerítette, a felperes kereseti előadását teljeskörűen értékelte. A felperes hivatkozott ugyan arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel, ám a Pp. 164.§-ának (1) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettsége ellenére nem jelölte meg, hogy mely tényállási elem hiányzik az ítéletből, és, hogy az mennyiben alapozná meg a kereseti kérelmét. Az elsőfokú bíróság rendelkezésére állt valamennyi, a jelen jogvita eldöntéséhez szükséges irat, további megelőző eljárásban keletkezett iratok beszerzése szükségtelen volt. A felperes ezeket hiányolta ugyan, de nem konkretizálta, és azt sem jelölte meg, hogy mely irat hiánya eredményezte az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányosságát, illetve mely be nem szerzett irat bizonyította volna az állításait.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes másodfokon is pervesztes lett, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perkölségének a megfizetésére, míg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (3) bekezdés c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték viselésére a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles.

Megjegyzi még a másodfokú bíróság, hogy bár a felperes keresetében az 567/2006. számú határozatot csak részben, kizárólag a szélerőmű létesítésére vonatkozó elutasító részében támadta, ennek ellenére a Fővárosi Bíróság a 3.K. 35.149/2006/7 számú ítéletével - az alperes új eljárásra kötelezése mellett - a határozatot teljes egészében hatályon kívül helyezte. A Legfelsőbb Bíróság ítéletével ezt az ítéletet csak a szélerőmű engedélyezését elutasító rendelkezése tekintetében változtatta meg, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A Legfelsőbb

Bíróság ítélete folytán így bizonytalan, illetve csak komoly elemzéssel dönthető el - figyelemmel a 3.K.35.149/2006/7. számú ítélet szerinti teljes hatályon kívül helyezésre -, hogy a felperes most az alperes 567/2006. számú határozatával megadott engedélyekkel rendelkezik, vagy sem.

Budapest, 2011. évi április hó 13. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke dr. Vitál-Eigner Beáta sk. előadó
bíró
dr. Bacsa Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő